

Arrest

nr. 310 116 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied en dient bij schrijven van 23 november 2020 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in

toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 maart 2022 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Eveneens beslist hij tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 280 875 van 28 november 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde schorsings- en annulatieberoep.

1.2. Op 20 februari 2024 wordt verzoekster aangetroffen door de politiediensten in het kader van een controle op zwartwerk.

1.3. Op 21 februari 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Bij arrest nr. 302 431 van 28 februari 2024 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 308 742 van 25 juni 2024 verwerpt de Raad verder het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen voormeld inreisverbod.

1.4. Verzoekster dient op 2 mei 2024 tijdens haar vasthouding een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 juni 2024 stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat dit verzoek kennelijk ongegrond is. Bij arrest nr. 309 302 van 4 juli 2024 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 7 juli 2024 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer zij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bezit geen single permit. (PV nummer van de politiezone van POLBRUNO)

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 21/02/2024.

Betrokkene heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf (art.9bis) ingediend op 01/08/2021. Op 25/03/2022 werd dit verzoek onontvankelijk beoordeeld. Deze beslissing werd haar betekend op 21/04/2022. De RVV heeft het beroep van 29/11/2022 afgewezen.

Op 02/05/2024 heeft betrokkene een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Weigering CGVS op 14/06/2024, ter kennis gebracht op 17/06/2024. RVV heeft het beroep verworpen op 04/07/2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart 10 jaar in België te verblijven.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van haar verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij/zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nnyanzit. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Wat meer specifiek het lange verblijf van de betrokkene in België betreft, de Raad is van mening dat dit informatie is die hoogstens bewijs lijkt te leveren de wens van de verzoekende partij om op het Belgische grondgebied te verblijven en niet daarbinnen het verkrijgen van een regularisatie ter plaatse (CCE, arrest 75.157 van 15/02/2012).

Betrokkene verklaart dat zij familie heeft in België: een broer, haar schoonzus en drie neefjes en de zoon van haar tante.

Volgens zijn verklaringen wonen zijn ouders de helft van de tijd in België en de andere helft in Marokko.

Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Merk op dat uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat er sprake is van een familieband tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit is niet hetzelfde in de relatie tussen ouders en kinderen volwassen kinderen, noch tussen volwassen ouders. In de zaak EZZOUHDI v. Frankrijk (13 februari 2001), het Europese Hof voor de Rechten of Man herinnerde eraan dat "relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid, anders dan normale emotionele banden, kan worden aangetoond." Doch Betrokkene toont niet aan dat zij bijzondere afhankelijkheidsbanden onderhoudt of nauwe banden onderhoudt met haar broer, haar schoonzus en drie neven, evenals de zoon van zijn tante.

Betrokkene haalt haar werklust aan die haar toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene haar verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in haar land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene geeft aan darmaanvallen te hebben die verband houden met stress.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene heeft op 02/05/2024 een asielaanvraag ingediend. De RVV/CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25/03/2022 dat haar betekend werd op 21/04/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft een inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 21/02/2024.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02/05/2024 werd bij beslissing van 14/06/2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25/03/2022 dat haar betekend werd op 21/04/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft een inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 21/02/2024.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02/05/2024 werd bij beslissing van 14/06/2024 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 02/05/2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene geeft aan darmaanvallen te hebben die verband houden met stress. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt, conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“A. PRINCIPES

1. De l'article 74/13 de la loi 15 décembre 1980

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre énonce ce qui suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

À cet égard, voici ce que votre Conseil a mis en avant dans l'arrêt n°166 717 du 28 avril 2016 :

« 3.2.2. Par ailleurs, s'agissant de l'exercice d'une compétence liée dans le chef de la partie défenderesse, le Conseil observe que l'obligation, dont se prévaut la partie défenderesse, n'est pas absolue dès lors que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné », et qu'en tout état de cause, une telle « obligation » prévue par la loi belge, doit, le cas échéant, s'apprécier à la lumière des droits fondamentaux consacrés par les instruments juridiques internationaux qui lient l'Etat belge.

Dans cette mesure, la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980».

À l'occasion de l'arrêt n°294 039 rendu par Votre Conseil en date du 11 septembre 2023, ce dernier a rappelé les principes découlant de l'article 8 de la CEDH et en a rappelé la supériorité dans la hiérarchie des normes :

« 3.2.5. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

L'existence d'une vie familiale s'apprécie en fait. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision,

à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte ».

2. De l'article 8 de la CEDH

2.1. De la disposition légale

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit ce qui suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

L'article 8 de la CEDH consacre un droit fondamental que les individus peuvent invoquer directement devant les autorités administratives et judiciaires belges. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, le tribunal doit d'abord déterminer si une vie privée et/ou familiale existe au sens de la CEDH, avant d'examiner si la décision contestée constitue une atteinte à la vie privée et/ou familiale.

En matière d'expulsion, même si la Cour européenne des droits de l'homme admet l'existence du droit pour les États de contrôler l'entrée et le séjour des non-nationaux sur leur territoire, elle indique qu'une telle mesure pourrait porter atteinte au respect du droit à la vie privée et familiale découlant de l'article 8 de la CEDH.

2.2. De l'application ratione materiae de l'article 8 de la CEDH

Lors de l'évaluation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le tribunal doit prendre en compte le fait que l'article 8 de la CEDH ne fournit pas de définition des termes "vie privée" et "vie familiale".

Ces concepts sont autonomes et doivent être interprétés indépendamment du droit national.

L'existence d'une "vie familiale" est une question de fait et dépend de l'existence réelle de liens personnels étroits. La Cour européenne des droits de l'homme examine principalement les liens familiaux de facto à cet égard.

Dans l'arrêt *Paradiso et Campanelli c. Italie*, la Cour rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle la notion de famille inclut les relations fondées sur le mariage mais également les relations pour lesquelles la cohabitation ou d'autres facteurs démontrent une constance :

« 140. La question de l'existence ou de l'absence d'une vie familiale est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits (*Marckx c. Belgique*, 13 juin 1979, § 31, série A no 31, et *K. et T. c. Finlande*, précité, § 150). La notion de « famille » visée par l'article 8 concerne les relations fondées sur le mariage, et aussi d'autres liens « familiaux » de facto, lorsque les parties cohabitent en dehors de tout lien marital ou lorsque d'autres facteurs démontrent qu'une relation a suffisamment de constance (*Kroon et autres c. Pays-Bas*, 27 octobre 1994, § 30, série A no 297-C, *Johnston et autres c. Irlande*, 18 décembre 1986, § 55, série A no 112, *Keegan c. Irlande*, 26 mai 1994, § 44, série A no 290, et *X, Y et Z c. Royaume-Uni*, 22 avril 1997, § 36, Recueil 1997-II) ». (Nous soulignons).

Comme mis en évidence, la notion de famille visée par la protection de l'article 8 CEDH ne se limite pas aux relations basées sur le mariage, elle vise également les personnes cohabitant en dehors du mariage. Concernant l'existence d'une cohabitation, la Cour a estimé que même en l'absence d'un tel état de fait, si la constance de la relation est suffisamment établie, cela n'a pas d'incidence sur l'existence d'une « vie de famille » :

« (...) Elle ne décèle pas d'élément permettant de distinguer, comme le demande le Gouvernement (paragraphe 65 in fine ci-dessus), entre les requérants qui vivent ensemble et ceux qui – pour des raisons professionnelles et sociales – ne cohabitent pas (paragraphe 8 ci-dessus), car en l'espèce l'absence de cohabitation ne prive pas les couples concernés de la stabilité qui les fait relever de la vie familiale au sens de l'article 8 ». (Nous soulignons).

2.3. De l'ingérence – Obligation positive

En ce qui concerne une atteinte à la vie privée et/ou familiale, la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) a établi une distinction entre deux situations : (i) lorsque la personne bénéficie d'un droit de séjour, ou (ii) lorsqu'il s'agit d'une première autorisation d'entrée sur le territoire ou d'un séjour illégal.

Dans le deuxième cas, comme c'est le cas ici, la CEDH a jugé qu'aucun examen en vertu de l'article 8, paragraphe 2, de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) ne devrait avoir lieu. Dans de tels

cas, la CEDH a plutôt déterminé qu'il devrait être examiné si l'État a une obligation positive de permettre à la personne de construire et de maintenir une vie privée et/ou familiale.

L'évaluation d'une telle existence doit être menée en effectuant une pondération des intérêts, tenant compte d'une part des intérêts individuels du demandeur et d'autre part des intérêts collectifs de la communauté.

S'il ressort de cette pondération que l'État a une obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Il convient de tenir compte du fait que l'article 8 de la CEDH garantit un droit fondamental¹², et d'autre part que la disposition de l'article 8 de la CEDH prime en tant que norme supérieure sur la loi sur les étrangers du 15 décembre 1980¹³.

2.4. De l'enquête approfondie

Il incombe à l'autorité administrative, avant de prendre une décision, de mener une étude fiable, en tenant compte des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

De plus, le principe de diligence implique que l'administration doit préparer soigneusement ses décisions, en particulier en recueillant les faits pertinents de manière exacte et complète, et en les intégrant dans son processus décisionnel.

3. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » [...].

4. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPECE

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 tel qu'interprété par Votre Conseil, impose de tenir compte de l'existence d'une vie de famille à la lumière des droits fondamentaux consacrés par les instruments juridiques internationaux liant l'État belge. [...].

En l'occurrence, tel qu'il sera exposé à la lumière de l'article 8 de la CEDH ci-dessous, la partie adverse n'a pas tenu compte de tous les éléments dont elle avait connaissance, ni enquêté de manière rigoureuse afin de déterminer si la mesure d'éloignement attaquée serait contraire à l'article 8 de la CEDH consacrant le droit à la vie de famille.

Dans ce contexte, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 n'a pas dûment été respecté et la décision est donc entachée d'une illégalité substantielle.

[...] De l'existence d'une vie familiale

En l'espèce la décision attaquée indique ce qui suit en ce qui concerne spécifiquement la vie familiale de la requérante :

[...]

La décision attaquée indique que la requérante aurait déclaré ne pas avoir de vie de famille.

La décision indique ensuite que la requérante aurait une grande partie de sa famille résidant en Belgique, soit un frère, une belle-soeur, ses neveux et nièces et une tante. De même, que sa mère se rendant régulièrement en Belgique. La décision indique toutefois que puisqu'il ne s'agit pas d'un lien parental ou de couple, ce lien, même s'il était affecté par une séparation, n'engendrerait pas une violation de l'article 8 de la CEDH à moins que la requérante ne montre un lien de dépendance à ce point important qu'une mesure de renvoi emporterait la violation de l'article 8 de la CEDH.

La partie défenderesse, dans la décision attaquée, ne fait toutefois figurer à aucun endroit la vie de famille que la requérante a construite avec son compagnon résidant actuellement en Belgique. Elle avance même que la requérante aurait déclaré ne pas avoir de vie familiale. En ce sens, la décision attaquée expose une information erronée.

Or, la partie défenderesse était en connaissance du lien familiale qui unit la requérante à son compagnon dès lors qu'à l'occasion du recours gracieux que la requérante a introduit auprès d'elle, cette dernière a fait parvenir une multitude d'éléments démontrant sa relation amoureuse avec son compagnon, de nationalité belge.

À ce titre, la requérante peut effectivement faire valoir une vie familiale avec son compagnon dès lors qu'elle justifie d'un lien affectif avec son compagnon depuis 2016, qu'elle a habité avec ce dernier, qu'ont résulté de leur union deux grossesses ayant été interrompues (pièce 10), que le compagnon de la requérante la visite plusieurs fois par semaine au Centre fermé dans lequel cette dernière se trouve et effectue des appels journaliers avec la requérante et fondamentalement que la requérante fait preuve d'une dépendance particulière à son égard tel que souligné dans le rapport psychologique dressée par la praticienne qui assure le suivi de la requérante.

La partie défenderesse n'ayant pas fait état de ces éléments et n'ayant alors pas réalisé la mise en balance des intérêts rendue obligatoire par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 8 de la CEDH mais également de la jurisprudence de Votre Conseil, ne s'est pas livrée « avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ».

La partie défenderesse a été au-delà de ne pas avoir pris en compte les circonstances dont elle avait connaissance, elle a indiqué une information erronée en avançant que la requérante a déclaré n'avoir aucune vie familiale. La lettre envoyée à la partie défenderesse évoquant sa relation de longue durée avec son compagnon est la preuve que la partie défenderesse avait ou aurait dû avoir connaissance de la vie familiale de la requérante.

Il peut dès lors être conclu à violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 8 de la CEDH, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que du principe de minutie dès lors que la partie adverse a repris des éléments de faits inexacts et même faux pour prendre sa décision et n'a pas pris en compte de tous les éléments pertinents à la cause et conséquemment l'impact significatif sur la vie familiale du requérant digne de protection à la lumière de l'article 8 de la CEDH.

De ce fait, la décision, entachée d'une illégalité substantielle doit être annulée. Votre Conseil ne pouvant se substituer à l'autorité administrative, et la partie défenderesse doit reprendre sa décision et dûment procéder à la mise en balance des intérêts en jeux au regard de l'article 8 de la CEDH et de l'impact de la mesure de renvoi décidée sur la vie familiale de la requérante."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven weergeven op grond waarvan deze is genomen.

In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werden toegepast, met name het eerste lid, 1°, 8°, 12° en 13° van dit wetsartikel. In dit verband wordt feitelijk toegelicht dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel, dat zij economisch actief was zonder in het bezit te zijn van een "single permit", dat zij het voorwerp is van een inreisverbod voor twee jaar dat haar op 21 februari 2024 werd opgelegd en dat haar eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard alsook dat haar verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten.

Vervolgens gaat verweerder over tot een concrete motivering inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Hij stelt dat verzoekster aangaf dat zij geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft in België en evenmin medische problemen. Hij gaat verder in op de duur van het verblijf van verzoekster in België en de aanwezigheid van haar familieleden in dit land en duidt waarom op basis hiervan geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Ook wordt een toetsing doorgevoerd aan artikel 3 van het EVRM. Er wordt gemotiveerd dat de redenen waarom verzoekster stelt dat zij niet wenst terug te keren naar Marokko reeds zijn beoordeeld in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en uit deze beoordeling redelijkerwijze kan worden afgeleid dat een terugkeer naar dit land geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekster melding maakt van darmaanvallen die verband houden met stress is volgens verweerder ook onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen.

Het bestreden bevel duidt daarnaast dat verzoekster niet langer een termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Ook hier worden de feitelijke overwegingen geduid die verweerder hebben gebracht tot deze vaststelling. Zo motiveert verweerder dat verzoekster niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderingsmaatregel waar zij het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2022 naast zich neerlegde en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel en zij het voorwerp is van een inreisverbod voor twee jaar. Dit risico op onderduiken wordt ook ingeroepen om verzoekster, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, terug te leiden naar de grens.

De bestreden akte wordt aldus op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook concreet wordt ingegaan op de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.4. De inhoudelijke kritiek die verzoekster ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden akte wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat *"[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings-beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, waaronder het gezins- en familieleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*” noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip “*privéleven*” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiervoor is het relevant na te gaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. In voorliggend geval bestaat er geen betwisting over dat verzoeksters verblijf steeds illegaal was, zodat het een situatie van eerste toelating betreft. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.3.7. Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing dat zij zou hebben verklaard geen gezinsleven te hebben in België. Zij ontkent een dergelijke verklaring te hebben afgelegd en stelt dat verweerder weet had van haar gezinsband met haar Belgische partner, gelet op haar schrijven van 26 april 2024 waarin zij verschillende elementen aanbracht om deze relatie te onderbouwen en waarin zij verweerder verzocht om de verwijderingsprocedure stop te zetten. Zij betoogt dat zij sinds 2016 een relatie heeft met haar Belgische partner, dat zij momenteel met hem samenwoont en dat zij reeds twee abortussen heeft gehad. Zij voert aan dat dit ingeroepen gezinsleven onterecht niet in rekening is gebracht en getoetst aan artikel 8 van het EVRM.

3.3.8. De Raad moet inderdaad vaststellen dat de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekster verklaarde geen gezinsleven te hebben in België geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Niettegenstaande deze vaststelling oordeelt de Raad dat in de gegeven omstandigheden verzoekster geen voldoende belang heeft bij haar grief en deze dus niet volstaat om over te gaan tot de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden verwijderingsmaatregel. Dit hoofdzakelijk omdat verzoekster reeds vastzit met het oog op haar verwijdering sinds 21 februari 2024 en in het kader van de verwijderingsbeslissing van deze datum verzoeksters voorgehouden relatie reeds werd getoetst in het licht van artikel 8 van het EVRM, verweerder op dezelfde dag van het schrijven van verzoeksters raadsman van 26 april 2024 om de verwijderingsprocedure op te schorten reeds antwoordde dat volgens hem dit schrijven en de hierbij aangebrachte stukken niet van aard zijn dat de eerdere beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM niet langer kan standhouden en ten slotte niet blijkt dat inzake dit ingeroepen gezins- of familieleven sinds het begin van verzoeksters vasthouding op 21 februari 2024 sprake is van werkelijk nieuwe gegevens of ontwikkelingen. Een en ander wordt hieronder verder uitgewerkt.

De Raad benadrukt dat de eigenlijke beslissing om verzoekster (gedwongen) te verwijderen van het grondgebied reeds werd genomen op 21 februari 2024. Immers moet worden vastgesteld dat verzoekster sinds deze datum wordt vastgehouden met het oog op haar verwijdering naar haar land van herkomst Marokko. Een eerste poging tot verwijdering op 19 april 2024 mislukte omdat verzoekster zich verzette. Een tweede poging tot verwijdering met escorte stond gepland voor 18 mei 2024, maar kon niet doorgaan omdat verzoekster op 2 mei 2024 vanuit vasthouding een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd negatief afgesloten door de Raad op 4 juli 2024, waarna op 7 juli 2024 de thans bestreden beslissing werd genomen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 februari 2024 en van 7 juli 2024 moeten worden beschouwd als verwijderingsbesluiten in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds benadrukt dat het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek is afgewezen. De lidstaten mogen immers de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, niet in gevaar brengen (HvJ (Grote kamer) 15 februari 2016, zaak C-601/15 PPU, J. N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 75).

Toegepast op verzoeksters situatie moet aldus worden aangenomen dat de verwijderingsbeslissing van 7 juli 2024 de hervatting is, na het afsluiten van het tijdens vasthouding ingediende verzoek om internationale bescherming, van de verwijderingsprocedure die reeds was opgestart op 21 februari 2024, wat ook met zich meebrengt dat hierbij het onderzoek onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zonder meer moet worden overgedaan, maar de eerdere beoordeling ter zake geldig blijft tenzij intussen sprake zou zijn van nieuwe ontwikkelingen die van aard zijn dat de beoordeling niet langer kan gehandhaafd blijven.

De Raad stelt vast dat op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 februari 2024 werd gehoord in het kader van de verwijderingsprocedure. Gevraagd of zij in België een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft, antwoordde zij bevestigend. Zij stelde een relatie te hebben en plannen te hebben om een gezin te stichten en kinderen te krijgen. In het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 21 februari 2024 werd hieromtrent geoordeeld dat verzoekster, van wie werd vastgesteld dat zij zich bewust in illegaal verblijf had genesteld, naliet in dit verband enige precisering aan te brengen en het administratief dossier niet aangaf dat een aanvraag voor wettelijke samenwoning of huwelijk reeds werd ingediend door verzoekster.

Bij arrest nr. 302 431 van 28 februari 2024 stelde de Raad, inzake dit bevel van 21 februari 2024, vast dat verzoekster noch een schending van het hoorrecht noch van artikel 8 van het EVRM aantoonde. De Raad stelde vast dat verzoekster wel degelijk werd gehoord met de bijstand van een tolk en dat haar verklaringen dat zij een relatie heeft en plannen heeft om een gezin te stichten werden onderzocht door het bestuur in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkte op dat verzoekster naliet concreet in te gaan op deze

beoordeling. Waar verzoekster aangaf dat zij met haar partner in Spanje een leven wenst op te bouwen merkte de Raad ook op dat deze verklaring in strijd is met haar verklaringen op 20 februari 2024 dat zij in België wenst te blijven en hier wil werken teneinde een gezin te kunnen stichten. Ten overvloede stelde de Raad zich ook de vraag naar het belang van verzoekster bij haar grief inzake het gezinsleven, nu zij aangaf in Spanje een procedure te zijn gestart om er zich samen met haar partner te vestigen en de verwijderingsbeslissing hiervoor geen belemmering vormt. Er blijkt niet dat verzoekster, nadat haar vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 werd afgewezen, binnen de beroepstermijn nog een beroep tot nietigverklaring indiende tegen deze beslissing. Bijgevolg moet worden aangenomen dat deze verwijderingsbeslissing definitief in het rechtsverkeer en wettig is. Ook wat betreft het inreisverbod voor twee jaar van dezelfde datum moet trouwens worden vastgesteld dat de Raad bij arrest met nr. 308 742 van 25 juni 2024 het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring reeds heeft afwezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder inderdaad dat verzoekster bij schrijven van 26 april 2024 verweerder verzocht om de verwijderingsprocedure alsnog stop te zetten. Zij betoogde dat zij sinds 2016 – zij het met een onderbreking – een relatie heeft met een Belgische man, dat deze laatste reeds jaren in een echtscheidingsprocedure zit en dat zij momenteel met hem samenwoont. Als stavingstukken voegde zij een huurcontract op naam van haarzelf en haar partner, foto's van de deurbel en brievenbus van de gezamenlijke woonst, een voorafgaandelijke overeenkomst inzake de echtscheiding met wederzijdse toestemming van haar partner en een stuk dat verzoekster zich op 15 mei 2017 en op 7 januari 2019 heeft aangeboden bij het “*Collectif Contraception Santé des Femmes*”.

Dezelfde dag nog beantwoordde verweerder dit schrijven als volgt:

“Votre cliente s’est installée en Belgique en toute illégalité , et ce en parfaite connaissance de cause. En 10 ans de présence en Belgique, elle n’a introduit qu’une seule demande de régularisation sur pied de l’article 9bis, demande qui a été rejetée. Elle n’a donc introduit aucune demande de regroupement familial ni de cohabitation légale. Contrairement à ce que vous soutenez, s’agissant d’une première admission, votre cliente ne peut se prévaloir de la protection de l’article 8 de la CEDH. Quant aux craintes alléguées de discrimination dues à l’article 490 du code pénal marocain, rien n’oblige votre cliente à révéler sa relation hors mariage à qui que ce soit. Comme vous le savez, tant la Chambre du Conseil de Bruxelles que le Conseil du Contentieux des Étrangers ont rejetés ses requêtes respectivement de mise en liberté et en extrême urgence. Nous ne voyons dès lors pas de raison de faire droit à votre demande.”

(vrije vertaling: Uw cliënte heeft zich bewust in illegaal verblijf geïnstalleerd in België. Gedurende haar aanwezigheid van 10 jaar in België heeft zij slechts één aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, die werd verworpen. Zij diende noch een aanvraag voor gezinshereniging noch een aanvraag voor wettelijke samenwoning in. In tegenstelling tot wat zij tracht voor te houden, betreft het in casu een situatie van eerste toelating en kan uw cliënte niet genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de ingeroepen vrees voor discriminatie gelet op artikel 490 van het Marokkaanse strafwetboek, verplicht niets uw cliënte om haar buitenhuwelijkse relatie kenbaar te maken voor de buitenwereld.

Zoals u weet, hebben zowel de Raadkamer in Brussel als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de respectievelijke beroepen tot invrijheidstelling en in uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

We zien dus geen reden om gevolg te geven aan uw vraag.)

Verweerder gaf aldus aan dat hij zijn eerdere standpunt in de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 handhaafde en hij geen redenen of nieuwe ontwikkelingen zag die van aard zijn dat dit eerder standpunt zou moeten worden gewijzigd. Dezelfde dag antwoordde verzoeksters raadsman ook dat hij dit standpunt begreep.

Uit wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoekster correct werd gehoord in het kader van de verwijderingsprocedure en zij hierbij de mogelijkheid had om haar relatie en gezinsleven te duiden. Met haar verklaringen werd rekening gehouden bij de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 en een toetsing werd doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM, zoals reeds werd vastgesteld in het arrest van de Raad van 28 februari 2024. In dit arrest zag de Raad geen reden om te besluiten dat deze verwijderingsbeslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft zelf ook aan dat zij reeds sinds 2016 een relatie heeft met haar partner, zodat moet worden aangenomen dat zij reeds in het kader van de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024, en de hiertegen gevoerde procedure voor de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid, op nuttige wijze deze relatie kon aanbrengen. In zijn e-mail van 26 april 2024, in antwoord op het verzoek tot heroverweging van verzoekster, herbevestigde verweerder verder zijn standpunt dat een verwijderingsmaatregel in de huidige omstandigheden niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij

herhaalde dat verzoekster haar relatie aanging tijdens een verblijf dat vanaf het begin illegaal was en dat zij tijdens haar jarenlange illegale verblijf ook slechts één maal een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende en zij op geen enkel ogenblik een aangifte van huwelijk of wettelijke samenwoning deed. Dit standpunt van verweerder inzake verzoeksters relatie en artikel 8 van het EVRM is verzoekster reeds enige tijd gekend, zodat zij zich er tegen heeft kunnen verdedigen. Zij brengt op geen enkele wijze concrete argumenten naar voor die maken dat deze beoordeling onzorgvuldig is of in strijd met artikel 8 van het EVRM. In dit verband wordt ook andermaal verwezen naar het eerdere arrest van de Raad van 28 februari 2024.

De beoordeling inzake haar relatie en artikel 8 van het EVRM werd reeds doorgevoerd, zowel door verweerder als door de Raad, en verzoekster brengt geen argumenten naar voor die maken dat deze beoordeling niet langer kan gehandhaafd blijven. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat haar situatie op gezinsvlak sinds het verwijderingsbesluit van 21 februari 2024 nog is veranderd of er zich sindsdien nog concrete en nieuwe ontwikkelingen op dit vlak hebben voorgedaan die maken dat de beoordeling inzake deze relatie en artikel 8 van het EVRM wezenlijk anders moet zijn. De bij huidige procedure aangebrachte stukken en foto's kunnen ondersteunen dat verzoekster een relatie heeft en dat haar partner bezig is met de echtscheidingsprocedure, maar hiermee kan verzoekster niet overtuigen dat alsnog sprake is van werkelijke nieuwe gegevens die van aard zijn dat de eerdere beoordeling niet langer kan standhouden of alsnog sprake is van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden die maken dat een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld.

Zelfs aangenomen dat verzoekster een gezinsleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM blijft de vaststelling overeind dat dit gezinsleven werd opgebouwd tijdens een verblijf dat vanaf het begin illegaal was waardoor ook het voortzetten van dit gezinsleven in België vanaf het begin precair was en de beide partners hiervan niet onwetend konden zijn. Verzoekster deed in België ook op geen enkel ogenblik een poging om deze relatie te officialiseren of om op basis hiervan haar verblijf in regel te stellen. In de gegeven omstandigheden blijkt uit de rechtspraak van het EHRM heel duidelijk dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Noch in het kader van haar eerdere beroepsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsmaatregel van 21 februari 2024 noch in het kader van de huidige procedure maakt verzoekster aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn. Voor zover verzoekster met haar partner in Spanje een leven wenst op te bouwen, kan zij hiertoe – zoals reeds werd vastgesteld door de Raad – de nodige stappen zetten bij de Spaanse overheden.

Verzoekster merkt nog op dat haar partner haar regelmatig bezoekt in het gesloten centrum en er dagelijks telefonisch contact is. Zij stelt afhankelijk te zijn van haar partner en verwijst hiervoor naar een psychologisch verslag van 9 juli 2024 dat zij voegt bij haar verzoekschrift. Hierin stelt een psycholoog dat zij verzoekster sinds 1 juli opvolgt en dat verzoeksters psychologische toestand sinds enkele maanden achteruit gaat en zij depressieve gevoelens heeft. Dit stuk dateert allereerst van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Nog moet worden vastgesteld dat het verslag niet is ondertekend, zodat de Raad geen zekerheid heeft over de werkelijke auteur ervan. Ten slotte merkt de Raad in alle geval ook op dat verzoekster hiermee hooguit haar relatie kan ondersteunen, die echter op zich niet wordt betwist, maar hiermee blijkt nog niet dat er sprake is van wezenlijke nieuwe elementen of dat alsnog sprake kan zijn van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat zou moeten worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeksters actuele situatie waarin zij reeds gedurende enkele maanden verblijft in een gesloten centrum voor haar zwaar is, maar dit doet nog geen afbreuk aan de bespreking hierboven dat niet blijkt dat op België een positieve verplichting zou rusten om haar verder toe te laten tot een verblijf in België op grond van haar relatie. Van zodra haar partner uit de echt is gescheiden, kan verzoekster vanuit haar land van herkomst de nodige stappen zetten om op termijn terug te kunnen keren naar Spanje of België om hier een gezinsleven te leiden. In afwachting hiervan kan zij de relatie van op afstand onderhouden, via de moderne communicatiemiddelen en door regelmatige bezoeken van haar partner aan haar in het land van herkomst, of nog tijdens al dan niet periodieke verblijven van haar partner bij haar in haar land van herkomst. Niets wijst erop dat dit niet mogelijk zou zijn. Het gegeven dat zij tijdens haar verblijf in het gesloten centrum, wat een ingrijpende maatregel is, mogelijk een grotere behoefte heeft aan de steun van haar partner betekent nog niet dat zij in die mate afhankelijk zou zijn van haar partner dat een terugkeer naar het land van herkomst in de huidige omstandigheden niet mogelijk zou zijn.

3.3.9. Een ernstig grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder inzake de huidige procedure tot gedwongen verwijdering van het grondgebied die op 21 februari 2024 reeds werd aangevat haar ingeroepen gezinsrelatie niet in rekening heeft gebracht of dit op onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld, zodat een ernstig middel ontleend aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

3.3.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS